

SZAKSZEMMEL INTERJÚ CSANK JÁNOSSEL

„Bélyeg van rajtam”

Csank János szerint az ukrán szülők nem ugrálnak a pálya szélén, és nem kényeztetik el gyermekeiket
FOTÓ: SZABÓ MIKLÓS

A mesteredző hetvenegy esztendősen is fut, kerékpározik, és jelenleg SZAKTANÁCSADÓKÉNT DOLGOZIK Tarpán.

KISPADOS SIKEREK

Csank János 1946. október 27-én született, és bár labdarúgóként nem jutott el az NB I-ig (az Ózdi Kohász, a Debreceni USE és az Egri Dózsa kapuját védte), edzőként annál nagyobb sikereket ért el. Az élvonalban dirigálta az Eger, a Békéscsaba, a Vác, a Ferencváros, a Siófok, a Videoton, az FC Sopron, a Győri ETO, a DVTK és a ZTE együttesét, és volt a görög Prodeftiki tréner is. A Váccal 1994-ben, a Ferencvárossal 2001-ben lett bajnok az NB I-ben, a Békéscsabai Előrével 1988-ban Magyar Népköztársasági Kupát nyert. 1996. április 10. és 1997. november 15. között tizenkilenc mérkőzésen ült a válogatott kispadján, a nemzetközi együttes irányításával pótselejtezőt érő helyen végzett csoportjában, majd miután Jugoszlávia ellen 7-1-es és 5-0-s vereséget szenvedett, menesztették. Az első osztályban legutóbb 2011. augusztus 26-án a ZTE kispadján az ETO ellen 5-1-re elveszített bajnokn ült.

SINKOVICS GÁBOR

Annak idején január elején stopperal a kezében figyelte, ahogy a játékosai hegyen-völgyön át trappolnak, és azok a labdarúgók, akik részesei voltak a Csank-féle felkészítésnek, a mai napig emlegetik. Gondolom, a stoppere megvan, már csak egy csapat hiányzik az életéből...

A jelek szerint visszavonultattak – mondta a korábbi szövetségi kapitány, Csank János. – Pedig hetvenegy esztendősen is kiváló formában érzem magam, rendszeresen futok, hosszabb rövidebb távokat teljesítek, emellett kerékpározom, a kondim tökéletes, és a munkavágyam sem csökkent. Eszembe sem jutott abbahagyni az edzősködést, de ha egyszer nem kellek, ha nem hívnak, nincs mit tenni. Egyébként most sem vagyok munka nélkül, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Tarján dolgozom szaktanácsadóként.

Minden tisztelem a tarpaiaké, de azért ez a pozíció aligha élete főműve.

Az ember becsülje meg, ha bíznak benne és számítanak rá. Márpedig az ezerhétszáz lakosú falu polgármestere rendkívül megtisztelő ajánlatot tett tavaly, amikor egy sportbálon találkozunk. Rólam sokan tudják, hogy a futball mellett a vadászat a másik szenvedélyem, és Tarpa környékén is úszom-hajtottam a vadakat, így kerültem kapcsolatba a helyiekkel. Aztán megbíztak a kárpátaljai válogatott irányításával, a csapattal tavaly nyáron ciprusi tornán vehettünk részt, és amikor hazajöttünk, kezét fogtam a tarpai polgármesterrel és azt mondtam, segíték, ahogy csak tudok. **Edzést vezet, taktikát dolgoz ki, jövőt épít?**

A felnőttcsapat újoncként a megyei első osztályban a hetedik helyen áll, a kispadon Márton István ül, a keretben pedig ott van a Zalaegerszegről is ismert Illés Gyula. Ha kéri, természetesen segítek, ha időm engedi, a meccseken otthon és idegenben ott vagyok, de nem edzői feladatot látok el, ezt fontos hangsúlyozni. Ami a jövőépítést illeti, az már jóval közelebb jár az igazsághoz, tudniillik Tarpa a Bozsik-program egyik alközpontja, s mint ilyen, nagyjából kétszáz gyereket foglalkoztat. Vannak közöttük magyarok és ukránok is, az ő szakmai nevelésükhöz, képzésükhöz teszem hozzá a magamét.

Mennyire mások az ukrán gyerekek, mint a mieink?

Jóval fegyvelmezettebbek. Ez persze természetes, hiszen más közegben nőttek fel. Ha azt mondják nekik, séta kettes sorban, akkor ők valóban kettes sorban, szó nélkül menetelnek. Arról nem is beszélve, hogy az ukrán szülők nem ugrálnak ott a pálya szélén, és nem kényeztetik el a csemetéiket.

Kérdezném is rögtön: mi lesz velük meg a többi tehetségesnek titulált magyar fiúval tizenkilenc, húsz-, huszonegy évesen? Hová tűnnek, miért nem lesz belőlük piacképes labdarúgó?

Lionel Messiből egy van. Nagy spíler, korszakos egyéniség tízezer gyerekből talán ha egy lesz, és mondjuk négyből, ötből, hatból válhat átlagon felüli képességekkel megáldott játékos. Amikor még a Vác edzője voltam, Franciaországban jártunk, ott már akkor akadémiai szinten nevelték a gyerekeket. Elmondták nekünk, a sok-sok srácnak jó ha a harminc százalékából válik profi labdarúgó. A többiek mennek az amatőrök

közé az alacsonyabb osztályokba, de a képzést, amelyet kaptak, ott is kamatoztathatják, mert ezáltal az alsó régiókban is magasabb lesz a színvonal. Ezzel csak azt akartam mondani, hogy a nálunk különleges, modern rendszerként emlegetett akadémiák sem jelentenek biztosítékot arra, hogy Puskás Ferencet, Albert Flóriánt, Bene Ferencet, Farkas Jánost, Nyilasi Tibort, Törőcsik Andrást vagy Détári Lajost nevelnek.

Pedig az úgynevezett fiatalszabály, amelyet a klubok többsége betart és használ, pénzt, MLSZ-támogatást élvezve, garantálhatná a feltörekvő tehetségek szerepeltetését, jövőjét.

Van itt egy aprócska gond, és mindjárt Dárdai Pál szavait tudnám idézni, aki azt mondta, hogy a Hertha keretében úgy van tíz saját nevelésű gyerek, hogy Berlin és a környék százharminckilenc csapatából szedték össze őket korábban. Hol van nálunk ennyi gyerek? Hol van ennyi és ekkora merítési lehetőség? Nem véletlenül keresik nagytóval a klubok az ügyes sráccokat a kiöregedők helyére, de elfogy a készlet, elfogy a minőség. Az egyesületek kényszerpályán mozognak, ezt jól mutatja, hogy a kilencvenötös születésűek szerepeltetése és a „pénzkeresés” miatt kénytelenek voltak kipöckölni a kilencvenketteseket a kilencvenhármásokat, a kilencvennégyeseket. Én is kérdelem: ezek a legények hová tűnnek, mi lesz velük? Tény, hogy sok mindent felülír a pénz. Helyeslem,

hogy minél több ifjú kerüljön be a csapatokba, de csak akkor, ha valóban oda valók, ha megütik azt a szintet, és nem a kényszer teszi őket NB I-es játékosá. Nem akarok itt a régi szép időről beszélni, de a zseniális Albert Flórián egészen fiatalon került a Fradiba, aztán egyszer megsérült, és a nála négy évvel fiatalabb, 18 éves Juhász István lépett a helyére, aki négy gólt rúgott a Pécsnek. A következő héten Albert meggyógyult, és visszakerült a helyére. No de egyikük sem azért vehette fel a legendás zöld-fehér dresszt szinte gyerekfejjel, mert valamiféle szabály írta elő.

Mit gondol, merre tart a magyar futball kétezer-tizenhét évvel?

Remélem, hogy a földön marad. Merthogy rövid idő alatt hihetetlen magasságokat és mélységeket élhettünk meg. Persze ez jellemző ránk, magyarokra. Az Eb-kijutás és -szereplés erőn felüli produkció volt, amelyhez kellett jó adag szerencse, a kibővített mezőny és a korábbinál jóval gyengébb, átlagos képességű norvég válogatott a pótselejtezőn. Annyira nem voltunk jók, mint akkor gondoltuk, de annyira nem

vagyunk rosszak sem, hogy Andorrától és Luxemburgtól szégyenszemre nagy-nagy pofont kapva vereséget szenvedjünk. A földön kellene maradnunk és elfogadnunk, hogy már nem vagyunk futballnemzet, mint régen.

A belga Georges Leekens az új szövetségi kapitány. Jó választás volt? Hideg fejjel kell gondolkodnunk, és a belga szakember képes rá, hiszen

rengeteg tapasztalatot halmozott fel, és ahogy látom, olvasom, racionálisan gondolkodó, nyugodt ember. Sajnos már nincs negyvenötven válogatott szintű labdarúgónk, jó, ha húszat össze tud trombitálni. Az én időmben még az volt a kérdés, hogy Sándor Tamás vagy Illés Béla szerepeljen-e irányítóként, jóval korábban meg az okozott gondot a kapitánynak, hogy Kiss Lászlót, Törőcsik Andrást vagy Izsó Ignácot szerepeltesse centerként.

Tavaly év végén volt a jugoszlávok elleni világbajnoki pótselejtező, a budapesti hét egyes, illetve a belgrádi visszavágón elszenvetett öt nullás vereség huszadik évfordulója. Eszébe jut néha az a két meccs?

Nem. De bélyeg van rajtam, hiszen én voltam a szövetségi kapitány. Érdekes, hogy az osztrákok néhány évvel később kilenc nullára kaptak ki a spanyoloktól, és nálunk nem volt olyan nemzeti gyász, mint nálunk a jugóktól kapott zakók után. Arra emlékszem, hogy jeges nyugalmat éreztem a kispadon meccs közben, aztán néhány nappal vagy inkább héttel az elveszített világbajnoki pótselejtező után kicsit behaltam mindabba, ami történt. Szerencsémre sokan nyújtottak segítő kezét, hívtak ide is, oda is vadászni, ez segített magamhoz témi a tetszhalott állapotból. Ez is az edzői pályafutásom része, mint ahogy a sok-sok felejthetetlen siker is. Amikor Egerben a helyi Szpári-pályán a fekete salakon Aranyos Imrét, Sass Jánost és a többi ügyes gyereket trenfiroztam a serdülő kettőben, még aligha gondolhattam, remélhettem, hogy egyszer bajnokcsapatot, sőt a magyar válogatottat irányíthatom. Na, ez most úgy hangzott, mintha a múltban ragadtam volna, holott én ma is csapatot irányítanék.

„JEGES NYUGALMAT ÉREZTEM A KISPADON MECCS KÖZBEN, AZTÁN NÉHÁNY NAPPAL VAGY INKÁBB HÉTTEL AZ ELVESZÍTETT VILÁGBAJNOKI PÓTSELEJTEZŐ UTÁN KICSIT BELEHALTAM MINDABBA, AMI TÖRTÉNT.”